

Wzorzec FCI nr 89 /04.02. 2000/, wersja angielska

PODenco Z IBIZY

TLUMACZENIE : Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: Hiszpania (Baleary).

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:

26.05.1982.

UŻYTKOWOŚĆ: Podenco z Ibizy używany jest głównie do polowania – bez broni – na króliki, zarówno w dzień, jak i w nocy. Ze względu na swój szczególnie dobry zmysł powonienia, którego wraz ze zmysłem słuchu używa częściej, niż wzroku, z łatwością wyczuwa i chwytą króliki, nawet dobrze ukryte. Zwinny i bystry, szybko chwytą swą ofiarę, zwłaszcza, gdy poluje razem z innymi psami. Podczas gdy jeden pies wskazuje zwierzynę, otaczają go pozostałe [psy], które zachowują pewną odległość i oczekują. Szczekają jedynie wtedy, gdy widzą lub słyszą zwierzynę oraz gdy już ją otoczą. Zarówno wskazując, jak i chwytając zwierzynę, psy szybko machają ogonami, lecz z łatwością porzucają swą wyczekującą postawę. Podenco z Ibizy używany jest także do polowania na zające i grubą zwierzynę; jest dobrym szperaczem i aporterem. Z nielicznymi wyjątkami, do tworzenia sfor używane są wyłącznie suki, lub – co najwyżej – [suki i] jeden pies, ponieważ psy nie potrafią współpracować ze sobą podczas polowania i są kłótlive. W przypadku tej rasy może się zdarzyć, że jeżeli sfora upoluje kilka tysięcy królików – niektóre psy z tejsze sfory nie będą chciały dłużej polować, dopóki nie udadzą się na spoczynek. Hiszpańskie wyrażenie „enconillarse” (udać się na spoczynek) odnosi się do tej właściwości.

KLASYFIKACJA F.C.I.: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Sekcja 7 Pierwotne psy myśliwskie.
Bez prób pracy.

ZARYS HISTORII RASY: Rasa ta pochodzi z Balearów – Majorki, Ibizy, Minorki i Formentery, gdzie znana jest pod swą oryginalną nazwą: „ca eivissec”. Popularna jest także w Katalonii, w okolicach Walencji, w Rousillon i Prowansji, gdzie znana jest pod

następującymi nazwami: mallorquí, xarnelo, mayorquais, charnegue, charneguï oraz pies z Balearów. Psy te prawdopodobnie zostały sprowadzone na wyspy przez Fenicjan, Kartagińczyków; możliwe, że również przez Rzymian.

Pies ten jest typowym psem pierwotnym oraz silnym przedstawicielem jednej z najstarszych, istniejących współcześnie ras. Wizerunki tych psów odnaleziono w grobowcach faraonów oraz obiektach muzealnych, zatem istnienie rasy można obecnie datować na rok 3400 p.n.e.

ISTOTNE PROPORCJE: Odległość od wierzchołka kufy do oczu odpowiada odległości od oczu do potylicy.

GŁOWA : Widziana w całości, długa, delikatna głowa ma postać stożka, ściętego przy nasadzie; zupełnie sucha i dosyć mała w stosunku do tułowia.

OKOLICA MÓZGOCZASZKI :

Czaszka: Długa i płaska (dolichocefaliczna). Wystający guz potyliczny. Czoło delikatne i płaskie.

Stop: Bardzo słabo zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Skóra nosa cielistego koloru. Nozdrza rozwarte. Grzbiet nosa nieco łukowaty.

Kufa: Grzbiet nosa i nos wystają ponad szczękę. Delikatna, długa i – zgodnie z kolorem szaty – cielistego koloru.

Wargi: Cienkie, ściśle przylegające, cielistego koloru.

Uzębienie: Idealnie dopasowane, w zgryzie nożycowym; białe i regularne.

Oczy: Skośne, małe, jasnobursztynowego koloru, przypominającego karmelowy. Kolor bursztynowy może być mniej lub bardziej intensywny, zgodnie z kolorem szaty. Choć nie wydaje się szczególnie szlachetny, wyraz ukazuje inteligencję, ale również płochliwość i brak zaufania.

Uszy: Zawsze sztywne, bardzo ruchome. Ustawione do przodu, bądź na boki w płaszczyźnie poziomej lub do tyłu. Wyprostowane, gdy pies

jest ożywiony. Środek nasady ucha znajduje się na poziomie oczu. Ucho ma kształt wydłużonego rombu, ściętego w 1/3 długości przekątnej. Uszy delikatne, pozbawione włosa wewnątrz małżowiny usznej; średniej, nie przesadnej wielkości.

SZYJA: Bardzo sucha, zarówno w górnym, jak i dolnym odcinku. Jej długość stanowi ¼ długości tułowia; [szyja] nieco łukowata i umięśniona. Skóra napięta, gładka, bez łałoku. Zwykle szata jest dłuższa i bardziej gęsta w miejscu połączenia z tułowiem, zwłaszcza u odmiany krótkowłosej.

TUŁÓW: Rozpatrywany w całości, tułów jest symetryczny, nieco wypukły, o umiarkowanych, równych proporcjach, zwarty; nieco dłuższy, niż wyższy, choć nie jest to wyraźna różnica.

Kłęb: Dobrze zaznaczony, wysoki, suchy i długi.

Grzbiet: Długi, prosty i giętki. Mocne, choć płaskie mięśnie.

Lędźwie: Łukowate, średniej szerokości, mocne i stabilne.

Zad: Mocno opadający, z widzialną strukturą kostną. [Zad] O bardzo mocnych, twardych mięśniach.

Klatka piersiowa: Głęboka, wąska i długa, choć nie sięgająca łokci. Przedpiersie wyraźne i mocno wystające. Płaskie żebra.

Brzuch: Podciągnięty, choć nie przesadnie.

OGON: Nisko osadzony. W okolicy koniuszka ogona powinny znajdować się dłuższe i grubsze, nieco odstające włosy (jak kłosa zboża). [Ogon] długi. Gdy ogon przeciągnięty jest między łapami, powinien sięgać kregosłupa. Nieco grubszy u nasady, zwęża się stopniowo w kierunku koniuszka. W spoczynku – naturalnie zwisa; w ruchu – noszony sierpowato, mniej lub bardziej zagięty. Preferowany nie noszony prosto, ani zbyt zwinięty nad grzbietem.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE: Pionowe, symetryczne. Widziane z przodu, ustawione są bardzo blisko siebie. Ogólnie rzecz biorąc [jest to] mocny pies o długich kończynach, sprawiający wrażenie szczupłego, szybkiego, a zarazem silnego zwierzęcia.

Łopatki: Łopatki ukośne, mocne i swobodnie poruszające się.

Ramię: Bardzo długie, proste, mocne i bardzo przylegające.

Lokieć: Szeroki, ustawiony dosyć daleko od tułowia, równoległy względem płaszczyzny pośrodkowej ciała, lecz nigdy odstający.

Przedramię: Rozszerzające się ku nadgarstkowi.

Śródrezcze: Silne, mocne, szerokie i dosyć proste.

KOŃCZYNY TYLNE: Pionowe, o długich, mocnych, płaskich mięśniach.

Staw skokowy: Dobrze kątowny, szeroki, nisko ustawiony, pionowy, ani skierowany do środka, ani na zewnątrz.

ŁAPY: Niemal zajęcze. Długie i zwarte. Obfity włos w przestrzeni między palcami. Pazury bardzo mocne, zwykle białe, a sporadycznie – zgodne z kolorem szaty. Bardzo twarde opuszki.

CHÓD/RUCH: Preferowany chód to klus z zawieszeniem. Galop bardzo szybki i daje wrażenie wielkiej zwinności.

SKÓRA: Napięta, ściśle przylegająca do ciała; pigment czerwonawy, ale w miejscach, w których inny jest kolor szaty – może być różny.

SZATA:

WŁOS: Krótki, szorstki lub długi włos.

- Krótki nie powinien być jedwabisty, lecz mocny i błyszczący.
- Szorstki powinien być twardy i bardzo gęsty, nieco krótszy na głowie i uszach, nieco dłuższy z tyłu ud i na spodzie ogona. Bardzo ceniona jest broda.
- Długi jest bardziej miękki i powinien mieć przynajmniej 5 cm długości. Głowa gęsto owłosiona.

MAŚĆ: Preferowana biało-ruda, bądź jednolicie biała lub ruda. Dopuszczalna jest płowa, pod warunkiem, że pies tej maści jest nadzwyczaj dobrym okazem. U psów krótkowłosych maść ta jest jednak niedopuszczalna.

WYSOKOŚĆ: Psy: 66-72 cm.
Suki: 60-67 cm.

Bez nadmiernego rygorystu można tolerować psy wysokości zbliżonej do wymaganej, pod warunkiem, że są one bardzo proporcjonalne i estetyczne.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

POWAŻNE WADY:

- Krótka i szeroka głowa.
- Wyraźnie zaznaczony stop.
- Brak przedtrzonowca.
- Wiszące uszy.
- Beczkowate żebra.
- Odstające łokcie.
- Krowia postawa.
- Łapy ustawione odsiebnie.
- Krzyżowanie łap i stawów skokowych w ruchu.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Czaszka w kształcie stopnia (płaszczyzna czaszki zbyt wysoka w stosunku do grzbietu nosa).
- Brązowy pigment lub czarne plamy na skórze nosa.
- Każda postać prognatyzmu.
- Powieki i wargi: rudawo-brązowe.
- Dowód na skrzyżowanie z galgo [español] lub innym chartem:
 - Załamane uszy.
 - Ciemne oczy.
 - Szeroki zad.
 - Bardzo słabo zaznaczone przedpiersie.
 - Szeroko rozstawione przednie łapy.
 - Zaokrąglone i szerokie uda, z widocznymi żyłami.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.